

Scrisoare pastorală la Sfintele Paști

Prea cucernice Părinte,
Iubiți credincioși,

HRISTOS A ÎNVIAT !

Aceste cuvinte rămân pentru creștinătate, până la sfârșitul veacurilor, mărturisirea adevărului fundamental care-i călăuzește viața, și anume: omorârea morții și făgăduința vieții veșnice prin moartea și învierea lui Hristos. Ele rămân lumina care ne scoate din întunericul vieții, din deznădejdea vieții, din neputința în care ne zbatem. Hristos a înviat – iată **Paștile** noastre, **Sărbătoarea** sărbătorilor, **Bucuria** bucuriilor, **Nădejdea** deznădăjduiților, **Lumina** celor întristați, **Iertarea** celor neierțați, **Libertatea** celor robiți.

Până în noaptea învierii sale Hristos a trebuit să treacă prin trădare și Patimi. Patimile lui Hristos nu sunt altceva decât ceea ce, din dragoste pentru noi, El a trebuit să îndure pentru păcatele noastre. Pătimia Lui a fost prevestită de profeții Vechiului Testament. Isaia proorocul vede peste veacuri chipul lui Mesia căruia Îi pierise toată frumusețea din cauza suferinței pentru omul pe care l-a creat și cu care, prin întrupare, devenise frate. Ca oricare dintre noi, Hristos a trăit disprețul, suferința, ura, nedreptatea, anonimul, singurătatea. S-a pus El Însuși de partea noastră, prin Patimile Sale, „*Om al durerilor și al suferinței [...] disprețuit și nebăgat în seamă*”. Pentru că „*a luat asupra-și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat [...] Străpuns a fost pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsit a fost pentru păcatele noastre și prin El noi toți ne-am vindecat*”. Dumnezeu ne-a făcut după chipul Său ca să devenim asemenea Lui. Înainte să ne cheme la asemănarea cu El, Hristos Însuși devine asemenea nouă, după asemănarea suferinței noastre și a condiției noastre până la moarte, pentru a ne putea chema la asemănarea cu El prin însăși condiția noastră pe care a asumat-o. Ne cheamă la asemănarea cu El din interiorul stării noastre de om. Acesta este **semnul concret al iubirii dumnezeiești pentru om**. Adică iubirea lui Dumnezeu-Tatăl care-și trimite Fiul și a Fiului lui Dumnezeu care **vine să împărtășească viața noastră din iubire pentru noi**, spre a ne elibera de moarte, acceptând pentru aceasta moartea însăși, ultimul nostru dușman. „*Chinuit a fost, dar S-a supus și nu și-a deschis gura Sa; ca un Miel spre junghiere S-a adus și ca o oaie fără de glas înaintea celor care o tund, așa nu și-a deschis gura Sa. Întru smerenia Lui judecata Lui S-a ridicat [...] Că s-a luat de pe pământ viața Lui! Pentru fărădelegile poporului Meu a fost dus spre moarte.*” (Isaia 53). De aceea Sfântul Ioan Botezătorul, cel trimis să îndrepte căile Domnului printre oameni, a exclamat văzându-L pe Hristos: „*Iată Mielul lui Dumnezeu Cel ce ridică păcatul lumii!*” (Ioan 1,29).

Iar eu nu pot vedea astfel numai păcatul și vina aproapelui, ci și pătimirea lui, a fratelui meu, din cauza păcatului. Hristos a văzut suferința și pătimirea pe care ne-o produce propriul păcat și sclavia sau dependența față de el și a venit să compătimizească cu noi, și să moară cu noi. Nu numai că mă iartă, dar și moare cu mine, mă urmează până și în moarte și de acolo mă ridică la viață prin învierea Sa. Pentru că moartea n-a mai avut putere asupra Lui. Iisus n-a cunoscut păcatul păcătuind, ci compătimit cu mine, cel dependent de păcat. El „*ridică păcatul lumii*”, îl iartă, și până la sfârșitul veacurilor cere această iertare de la Tatăl pentru noi toți și pentru cei care vin după noi.

Hristos ne dă adevărata măsură a vieții.

Cum să nu avem **curajul compătimirii** cu aproapele când Domnul ne dă această putere compătimit El mai întâi cu noi!

Cum să nu avem **curajul iertării** avându-L de partea noastră pe Hristos cel iertător care răsare din mormânt iertarea Părintelui ceresc!

Cum să nu avem **curajul să fim liberi față de păcat** când din mormânt, odată cu Domnul înviat, ne răsare lumina adevărului asupra tainei vieții. Anume că putem să fim **oameni ai învierii** asupra cărora împărăția morții să nu mai aibă putere, pentru că Hristos a pus creația și pe om sub umbra Crucii ca

veșnică mărturie că iubirea nu se impune cu forța, că este vulnerabilă, că pătimește, dar că doar dincolo de această umbră este învierea!

În numele Domnului vă binecuvintez pe toți, cerându-vă să rămâneți tari în credință în ciuda tuturor încercărilor prin care treceți. Întăriți-i pe copiii și tinerii dumneavoastră cu haina cea tare a credinței pentru că Domnul vi i-a dat în dar ca să-L preamăriți întru ei. Primiți-vă unii pe alții cu dragoste și bucurie, purtați-vă unii altora greutățile arătând lumii noblețea dragostei cu care Hristos ne-a binecuvântat. Să nu ne lăsăm biruiți de sentimente care înnegresc sufletul și ne fac sclavi ai răului, ci să privim spre frumusețea discretă a lui Hristos, să ne lăsăm cucerii de ea pentru a deveni liberi și înviați cu El.

HRISTOS A ÎNVIAT !

+Arhiepiscopul Iosif

Paris, Sfintele Paști, 1 mai 2000